

Gėlė

DZIN DZILIN!

Lokio ir paukštės laukė puiki diena.

Paukštė buvo ankstyva.

– Tuoju ateisiu, – sušuko lokys iš
savo plačios lovos. – Aš jau seniai
pabudęs. Tikrų tikriausiai!

Paukštė tupėjo lauke ant didelių
ir patogių neseniai pražydusios gėlės
žiedlapių ir svarstė, ką šiandien veiks.

O tada ji įkrito.

Paukštė įvirto į gėlę ir nebegalėjo
ištrūkti.

– Atleisk, kad vēluoju! –
atsiprašē lokys. – Maniau,
kad mano kojelēs greitesnēs.

Jis apsidairē.

– Paukšte? Keista. Kur tu?

Lokys kai ką išgirdo.

Rodos, kažkas **verkia**. Tačiau kur?

Lokys nieko nepamatė.

Jis nutarė nepasikliauti savo akimis
ir klausyti ausimis.

„Tikrai ne“, – pamanė lokys.

„To negali būti. Bet yra.“

„Čia gėlė.“

„Ir ji labai liūdna.“

„Kaip pralinksminti gėlę?“

„Hmm. Ak, jei paukštė būtų šalia.“

„Ji žinotų, ką daryti.“

Lokys kasėsi galvą, kol į ją
toptelėjo mintis.

– Labas, gėlyte, – pasisveikino lokys. –
Žinau, kaip pakelti tau ūpą. Papasakosiu
apie savo draugę paukštę.

